

minister, at han i Anledning af Udvalgets Skrivelse har forespurgt Ingeniørkorset og Lægekorpsset, hvorvidt man kunde istandsætte Hospitalet for en Sum af 150,000 Kr. Han har da faaet Svar fra begge de ham underlagte officielle Myndigheder og i dette Tilfælde sagkyndige, og begge svarer, at det lader sig ikke gøre. Ingeniørkorpsset erklærer, at det er uforvarsligt at anvende saa stor en Sum paa en saadan Ombygning, da Bygningerne er gamle og daarligere og overhovedet ikke kan omdannes til et tidssvarende Hospital. Og naturligvis — det kan man jo ikke undre sig over — støtter Lægekorpsset ganske denne Opfattelse ved sin Skrivelse og kommer til det selv samme Resultat, at Garnisonssygehuset lader sig ikke bruge, og at man ikke vil kunne forsvare at udskyde Spørgsmaalet om Opførelse af et nyt Sygehus for Hæren i en Aarrække. Det er de to Skrivelser, som den højtærede Forsvarsminister modtog fra sine officielle sagkyndige. Og da han har faaet dem, gør han det, som efter min Mening er overordentlig rigtigt: han opgiver Planen om at ombygge Garnisonssygehuset for 150,000 Kr., og i den Skrivelse, han tilstiller Udvalget, siges der: „Krigsministeriet maa i Overensstemmelse med de to nævnte Myndigheder gaa ud fra, at det ikke kan forsvares at anvende et saa betydeligt Beløb som 150,000 Kr. i det angivne Øjemed“. Derfor foreslaar Ministeren nogle mindre, øjeblikkelige Forbedringer udførte for en Sum af 27,000 Kr., men opgiver altsaa Planen om den virkelige Ombygning eller Istandsættelse af Sygehuset.

Nu vil jeg gerne straks sige, at den Opgave, der stilledes Ingeniørkorpsset og Lægekorpsset, var ganske den samme, som senere blev stillet den Arkitekt, som har udkastet Planen til en Ombygning af Sygehuset. Ingeniørkorpsset havde man forespurgt, hvorvidt der kunde paaføres Hovedbygningen en ny Etage for derved at fremskaffe mere tilfredsstillende Pladsforhold, og Arkitekten erklærer, at der kan opføres en ny Etage, medens Ingeniørkorpsset er kommet til det stik modsatte Resultat. Der staaer i Betænkningen, og den højtærede Ordfører sagde ogsaa nu, at Opgaven har ikke været den samme for de to Myndigheder som for Arkitekten; men dertil er at svare: Jo, den har været akkurat den samme, og det er ikke til at benægte ud fra den Omstændighed, at det drejer sig om forskellige Summer, for der spurgtes ikke, om man kunde komme ud af det med 150,000 Kr., eller om man, naar man ikke fik

mere end 150,000 Kr., vilde være i Stand til at ombygge Sygehuset, aldeles ikke. Det, der svares, er slet ikke det, at det ikke er tilstrækkeligt, at der bevilges 150,000 Kr. til en saadan Ombygning eller Restauration. Nej, der svares, at det kan overhovedet ikke forsvares at anvende *saa meget* derpaa, fordi det ingen Nytte er til. Det er det Svar, som baade Forsvarsministeren og Udvalget har faaet, og da det Svar var kommet, saa fik den højtærede Forsvarsminister saavel som Udvalget ganske sikkert Fornemmelsen af, at saa maatte Sagen opgives, naar det forelaa saaledes, at de sagkyndige Myndigheder erklærede, at Sygehuset ikke kunde ombygges, end ikke for en saa stor Sum som 150,000 Kr. Men saa begyndte vi forfra eller bagvendt; havde jeg snarere Lyst til at udtrykke det — jeg kunde næsten sige, at saa begyndte Komædien, thi jeg har i alt Fald aldrig været med til noget saadant i et Udvalg. Da Udvalget har faaet den Besked, saa hitter man i Udvalget — det er Udvalgets Flertal, det drejer sig om — paa at rette en Henvendelse til Forsvarsministeren, om ikke en Arkitekt maa tage sig af Sagen. Allerede ved første Behandling mindede den ærede Ordfører om, at det kunde være rimeligt, at en Arkitekt kom til for at tage sig af den Sag, og nu er det ikke Forsvarsministeren, der henvender sig til Udvalget og siger, at han har en Arkitekt, som han mener skal foranstalte en Undersøgelse af disse Forhold, men det er Udvalget, som henvender sig til Forsvarsministeren og meddeler ham, at man atter ønsker Sagen optaget gennem en Arkitekts Undersøgelse. I Januar Maaned havde den højtærede Forsvarsminister ment, at Sagen maatte opgives, at det ikke var muligt at anvende de 150,000 Kr. paa Garnisonssygehuset; nu i Marts Maaned paa Grund af de Beretninger, han faaar fra Arkitekten og to Haandværksmestre, skifter han om og mener, at det nu endda kan forsvares at anvende 350,000 Kr. derpaa. Der kommer nemlig saa en Erklæring fra Arkitekten. Jeg vil egentlig nødig nævne hans Navn, skønt det er nævnt baade i Betænkningen og af den ærede Ordfører, men jeg vil nødig ind paa det rent personlige. — Jeg tør maaske sige, at jeg har ikke mindste Kendskab til den Arkitekt, jeg har ikke mindste Anelse om, hvorvidt han er dygtig eller ikke dygtig eller endog fremragende dygtig. Jeg har aldrig før i mit Liv hørt hans Navn nævne, før nu jeg beskæftiger mig med denne Sag, men jeg har heller ikke beskæftiget mig